

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 6118/14
17.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва „А.А.“ д.о.о. ..., са седиштем у ...,, кога заступа пуномоћник мр Влатко Секуловић, адвокат из Београда, Владимира Поповића бр. 6, против туженог Министарства финансија Републике Србије - Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, ради поништаја решења туженог број: 148-04-039-00-18/2-2014 од 03.03.2014. године, у правној ствари царине, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије - Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина број: 148-04-039-00-18/2-2014 од 03.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд Број У/І-1837/2012 од 26.11.2013. године, којим је ставом првим диспозитива усвојен захтев тужиоца за измену података у ЈЦИ-УВ 4 број 1550 од 18.01.2008. Године, ЦИ Лука Београд, тако да подаци у истој исправно гласе: наименовање 01: рубрика 47 (обрачун дажбина) први ред, друга подела, царинска вредност 9.533911,78.; рубрика 47 (обрачун дажбина) четврти ред, друга подела, пореска основица 31.896.277,22 и рубрика 47 (обрачун дажбина) пети ред, друга подела, пореска основица 13.509.909,22, ставом другим диспозитива је решено да извршен обрачун увозних царинских дажбина остаје неизмењен, а према ставу трећем диспозитива жалба не одлаже извршење одлуке.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 25.04.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Истиче да је оспореним решењем одбијена његова

жалба изјављена против првостепеног решења од 26.11.2013. године, у односу на став 2. диспозитива првостепеног решења истог органа, док је ставом 1. диспозитива истог решења донетог у поновљеном поступку на основу захтева за накнадном контролом декларације усвојен његов захтев у делу који се односи на измену података у ЈЦИ УВ 4 1550 од 18.01.2008. године. Наводи да првостепени орган уместо да у свему поступи према пресуди Управног суда и изврши обрачун царинског и пореског дуга на исправан начин те утврди тачну вредност и изврши повраћај више плаћеног царинског и пореског дуга односно да по службеној дужности и налогу суда предузме неопходне мере и донесе одговарајуће одлуке да се неправилност исправи и правно стање усклади са ново утврђеним околностима, поступа супротно и у ставу другом диспозитива одбацује захтев тужиоца као неблаговремен. Сматра да се ожалбеним решењем морала утврдити вредност више обрачунате и наплаћене царине односно пореза и поништити претходни, а издати нови царински рачун са тачно утврђеном вредношћу царинског и пореског дуга у вези са ЈЦИ УВ-4 1550 и по том основу да изврши повраћај више наплаћеног царинског дуга. Наглашава да је тужени орган био обавезан на такво поступање према члану 103. став 5. Царинског закона, по коме је царински орган обавезан да предузме неопходне мере и донесе одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима. Наводи да је о исправној царинској пореској основици односно о измени записника дакле и о вредности царинског дуга обавештен тек 07.04.2014. године, на дан пријема ожалбеног решења и тек од тог дана може тећи рок од три године у смислу члана 273. став 4. за подношење захтева за повраћај царинског дуга. Сматра да је погрешна логика Управе царина да је рок од три године истекао јер је жалилац обавештен о износу дуга 21.01.2008. године, будући да је тужилац о исправној царинској и пореској основици по предметној ЈЦИ обавештен тек 07.04.2014. године. У супротном у потпуности се обесмишљава сврха накнадне контроле декларације која може бити захтевана у року од пет година. Указује да је био спречен да поднесе раније захтев за повраћај царинског дуга кривицом туженог органа са разлога што није могао да утврди вредност тог захтева, јер је вредност царинске и пореске основице утврђивао тужени орган по службеној дужности својим актима као што је то и урадио ожалбеним решењем. Са наведених разлога предлаже да суд усвоји тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима из образложења оспореног решења, и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост донетог решења. Наиме, Управни суд налази да су у поступку који је претходио доношењу оспореног решења учињене битне повреде правила поступања из чл. 199. став 2. и 235. став 1. Закона о општем управном поступку, према коме образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а које одредбе се сходно примењују и на решења која се доносе по жалби. Ово јер из списка предмета произлази да

је тужилац дана 25.05.2012. године поднео захтев првостепеном органу, Царинарници Београд, у смислу члана 103. Царинског закона да изврши накнадну контролу декларације ЛЦИ УВ-4 број 1550 од 18.01.2008. године, ЦИ Лука Београд, јер је у решењу Царинарнице Београд У/И-1069/08 од 09.03.2010. године, начињен пропуст на тај начин што цена робе није умањена за износ трошкова у вези набавке акцизних маркица и пушачког динара, а који трошкови представљају увозне и друге дажбине које се плаћају у Србији приликом увоза робе сходно Закону о дувану, са којих разлога тражи да Царинарница изврши накнадну контролу предметне декларације, исправи очигледан пропуст, донесе ново решење којим ће утврдити стварну вредност предметне робе, измени податке у предметној ЛЦИ од 18.01.2008. године, те изврши повраћај више плаћене царине и утврди тачан износ више плаћеног ПДВ-а по овој царинској исправи. Поступајући по поднетом захтеву тужиоца, првостепени орган је, позивајући се на одредбе члана 103. а у вези члана 273. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/2010), донео ожалбено решење, којим је у ставу првом изменио податке из предметне ЛЦИ тако да подаци у истој у наименовању 01, рубрикама 47 (обрачун дажбина), исправно гласе на износе ближе означене у овом ставу диспозитива, а ставом другим је решено да извршени обрачун увозних дажбина остаје неизмењен. Дакле, диспозитив ожалбеног решења не садржи одлуку о захтеву тужиоца за повраћај више плаћеног царинског дуга, а према разлозима датим у образложењу првостепеног решења, царинарница је нашла да нису стечени услови за примену члана 273. став 1. и 2. Царинског закона јер, у конкретном случају, је царински дуг за предметну робу настао дана 21.01.2008. године, када је и царински дужник обавештен о настанку дуга, а подносилац захтева није у законски предређеном року (од 3 године од дана када је царински дужник обавештен о износу царинског дуга) поднео захтев за повраћај царинских дажбина надлежној служби, нити је пружио доказе о постојању више силе или непредвиђених околности, због којих би царинарница поднети захтев сматрала благовременим, сходно члану 273. став 4. Царинског закона. Стога правни прописи и разлози дати у образложењу првостепеног решења не упућују на правилност одлуке из диспозитива тога решења.

Надаље, према ставу другом диспозитива првостепеног решења извршени обрачун увозних дажбина остаје непромењен. Међутим, ставом првим диспозитива истог решења извршена је измена података у ЛЦИ УВ – 4 број 1550 од 18.01.2008. године, у наименовању 01, рубрици 47 (обрачун дажбина) и то царинске вредности и пореске основице, а према одредби члана 5. тачка 7. Царинског закона (“Сл. гласник РС”, број 18/10), елементи за обрачун дажбина су стопа царине и износ дажбина у складу са Царинском тарифом и сврставањем робе по тарифи, порекло робе, царинска вредност робе, као и количина, врста и стање робе. С тим у вези, по налажењу Управног суда, првостепени орган је био дужан да у образложењу решења за одлуку из става другог диспозитива наведе разлоге са позивом на правне прописе са којих налази да измена висине царинске вредности робе у конкретном случају није од утицаја на обрачун увозних дажбина. Како образложење првостепеног решења не садржи правне прописе и разлоге који у том смислу упућују на правилност одлуке дате у ставу другом диспозитива, то су и на овај начин учињене наведене повреде правила поступања које су, по оцени суда, од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари.

Тужени орган је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца, налазећи да је првостепено решење у свему правилно и на закону засновано. У датом образложењу, понављајући наводе из образложења првостепеног решења, тужени оцењује да је првостепени орган на основу члана 103. став 1. и члана 273. став 4. Царинског закона, у складу са царинским и другим прописима предузео неопходне мере и донео одговарајућу одлуку те утврдио да је у складу са царинским прописима протекао рок за повраћај царинског дуга са којих разлога је обрачун дажбина остао неизмењен. Одредбом члана 103. став 1. Царинског закона је

прописано да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту, а према ставу 3. истог члана закона, ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади с новоутврђеним околностима. Одредбом члана 274. став 1. Царинског закона је прописано да ако се докаже да у тренутку плаћања царински дуг није био утврђен у складу са законом или укњижен противно члану 259. став 2. овог закона, царински дуг враћа се до тако утврђеног износа, а према ставу 4. истог члана закона, царински орган одобрава повраћај или отпуст по службеној дужности ако у року од три године од дана кад је о износу дуга обавештен дужник утврди неправилности из ст. 1. и 2. овог члана. Како се према наведеним законским одредбама рок од три године односи на одобравање повраћаја царинског дуга, а не на обавезу утврђивања правилности обрачуна царинских дажбина у складу са новоутврђеним околностима, то се за сада не може прихватити као правилно закључивање туженог да је у складу са царинским и другим прописима првостепени орган предузео неопходне мере и донео одговарајућу одлуку када је утврдио да је у складу са царинским прописима протекао рок за повраћај царинског дуга са којих разлога је обрачун дажбина остао неизмењен. Стога, поступајући на наведени начин тужени орган одлучујући у поступку по жалби, није отклонио повреду правила поступка учињене у поступку пред првостепеним органом, чиме је и сам повредио закон на штету тужиоца.

Са свега изнетог, Управни суд је применом одредаба чл. 40. ст. 1. и 2. и 42. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде. Тужени орган је дужан да у поновном донесе нову, на закону засновану одлуку о жалби тужиоца, при чему је везан правним схватањима и примедбама суда у погледу поступка, у складу са чланом 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.11.2015. године, 14 У 6118/14

Записничар
Тија Бошковић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринкови, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП